

TERAŹNIEJSZA PRAWDA

i Zwiastun Chrystusowej Epifanii

„A gdy [Baranek] otworzy siódm piecz ... ” „Ale cie przyst pili do góry Syon i do miasta Boga ywego, do Jeruzalemu Niebieskiego (...) Patrzajcie, aby cie nie gardzili Tym, Który mówi (...): Jeszcze ja raz porusz nie tylko ziemi , ale i niebem (...) Przetoz przyjmuj c Królestwo nie chwiej ce si , miejmy lask , przez któr s u my przyjemnie Bogu z boja ni i uczciwo ci . ” „ ... Chrystus przyszed szy Najwy szy Kap an (...) Przez wi kszy i doskonalszy przybytek, (...) Znalaz szy wieczne odkupienie. ” — Obj. 8:1; yd. 12:22, 25, 26, 28; 9:11,12.

TERAŹNIEJSZA PRAWDA

i

Zwiastun Chrystusowej Epifanii

SUPPLEMENT DE LA VERITE PRESENTE ET HERAUT DE L'EPIPHANIE DE CHRIST

Bimestriel

DENAIN (NORD)

MAJ – CZERWIEC 1952

Nr 141

ŚWIATY I WIEKI BIBLIJNE

(The Bible s Worlds and Ages)

H' 47, 13

(2 Piotra 3:3-13)

Trzeci świat i jego niebiosa i ziemia

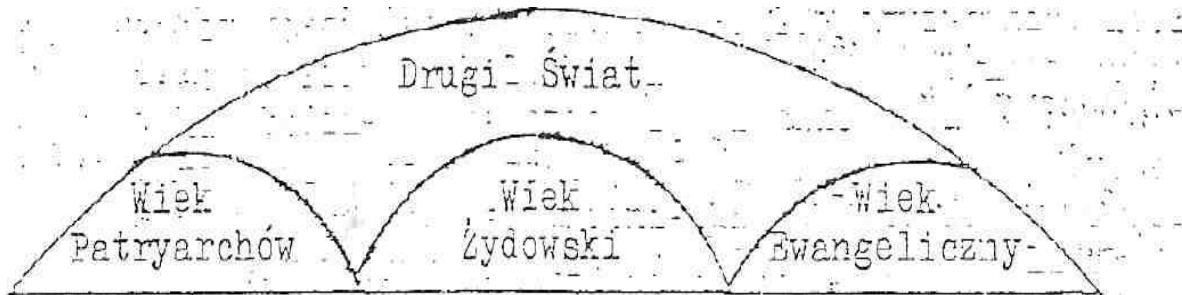
Nasz tekst w wierszu 13 i wiele innych tekstów pisma (Iz. 65:17; 66:22; Obj. 21:1) mówią nam, że obecne symboliczne niebo i „ziemia ustąpią miejsca nowym symbolicznym” niebiosom i ziemi - nowym władzom duchowej kontroli — i innej formie społecznej zorganizowanej na nowej dobrej podstawie. Stanie się to w trzecim świecie, „w świecie, który przyjdzie”, i który będzie trwał wiecznie. Świat ten będzie posiadał nowe niebiosa lub władze duchowej kontroli — Jezusa i Jego wiernych wyznawców (Dan .12:3; Mai .4:2; Mat .1-3:43; 1 Kor. 15:41, 42; Obj. 22:16.). Pod wielu zasadniczymi względami będzie się to nowe niebo różniło od starego! Nowe symboliczne niebo będzie świeciło czystym światłem prawdy, które będzie posiadało uzdrawiający wpływ na nową symboliczną ziemię tych czasów usuwając miazmaty nieuctwa, błędu, grzechu i wszystkich skutków klątwy, jak choroba, ból, troska, smutek, płacz; łzy, zaraza, głód, epidemie, śmierć i grób (Mal.4:2; Mat.13:43; Iz .65:17-25; Obj. 21:1-7; 22:1-3; Iz. 35:1-10). Jezus i Jego Kościół przepełnieni miłością Boga wystarczającą na uzdrowienie całej ludzkości, wyposażeni przez Boską potęgę i mądrość mogącą sprostać zadaniu podniesienia rodzaju ludzkiego i przeniknięci sprawiedliwością Jehowy nieodzowną dla władców, aby mogli działać dla pożytku i dobra poddanych - będą posiadali wszystkie właściwości potrzebne w miłosiernym dziele usunięcia skutków, klątwy i zaspokojenia wszelkich potrzeb ludzkich. Pod ich dobroczynnymi rządami przywrócona będzie ludzkości doskonałość człowiecza i rajske warunki bytu,” jako zgodne z pełnymi miłości, sprawiedliwości i mądrości urządzeniami nowej ziemi, ustanowionymi przez Chrystusa i Jego Kościół dla całego rodu ludzkiego, zarówno żywych jak i umarłych. (Ps. 22:30; 86:10; Iz. 29:13, 24; 35:10; Rzym. 14:9; Fil. 2:9-11).

Nowa ziemia - ziemia trzeciego świata, który przyjdzie – składać się będzie z ludzkiego społeczeństwa zorganizowanego na zasadach prawdy, sprawiedliwości i miłości w przeciwieństwie do błędnych,

niesprawiedliwych i samolubnych urzędów obecnej, złej ziemi. (Jer. 31:31-34; Iz. 35:4-10). Zarodkiem; nowej ziemi będą klasy Starożytno i Młodościano Godni. (Joel 2:28; Dan.12:3). Poniżony a nawrócony do Chrystusa Izrael podczas ucisku Jakubowego jaki odbędzie się przy końcu anarchii będącej ostatnim etapem wielkiego ucisku (Jer. 30:7-9; Ez. 38 i 39; Zach. 12:9-14) będzie pierwszy, który zgromadzi się dokoła tych osób Godnych, przyjmując nowe społeczne zarządzenia dane przez Chrystusa (Głowę i Ciało) i będzie przez nich błogosławiony. Wieść o tym rozejdzie się wśród pogan, wyczerpanych, ukorzonych i ułagodzonych przez ucisk, którzy zapragną tych samych społecznych zarządzeń u siebie, i których pragnienia będą spełnione (Iz.2:2-4; 19:23-25; Zach.8:20-23; Aggieusz 2:7). Przez posłuszne, przyjęcie tych społecznych zarządzeń zarówno Żydzi jak i Poganie zostaną uszczęśliwieni i podniesieni, aż społeczeństwo dojdzie stopniowo do fizycznej, duchowej, moralnej i religijnej doskonałości. U schyłku Tysiąclecia rodzaj ludzki ulegnie krótkiej próbie dla sprawdzenia, czy ludzkość jest godna żyć wiecznie wśród tych doskonałych urzędów socjalnych; niewierni zaś zostaną w czasie tej próby wytraceni we wtóre j śmierci - wiecznym zniszczeniem – (Obj. 20:7-9; Dz. Ap. 5:23; 2 Tes. 1:9; Ps. 145:20; Przyp.2:22) podczas gdy wierni w następstwie tej próby zostaną obdarzeni przywilejem radowania się wieczyście nową ziemią (Przyp. 2:21; Iz .66:22; 2 Piotr 3:13; Ps. 57:9-11, 29). W wyniku tego w Wiekach nie kończącego się trzeciego świata, które nastąpią po Tysiącleciu, nowe niebiosa, nowa ziemia i wszystko co się na nie składa będzie wielbić Boga (Obj.5:13). Bóg tedy poprzez Swój plan, działający przez trzy dyspensacje lub światy biblijne, wyjdzie jako pełny Zwycięzca ze swych zmagania z Szatanem, zniszczywszy wszelkie zło i wszystkich niepoprawnych grzeszników i wyniosłszy wiernych do wieczystej doskonałości, jednych z nich, na różnych płaszczyznach niebiańskiego bytu, jako nowe niebiosa, a innych, doskonałe istoty ludzkie na ziemi, jako nową ziemię, gdzie sprawiedliwość trwać będzie wieczyście (2 Piotr 3:13). Co za wspaniałe dzieła i jak gorliwie winniśmy go pragnąć !

Po przestudiowaniu trzech biblijnych światów, należałoby teraz zbadać Wiek Drugiego Świata. Pierwszy Świat nie był podzielony na Wiek, gdyż od upadku człowieka aż do potopu nie było różnic w sposobie postępowania Pana z człowiekiem. Zostawił On ludzi pod władzą aniołów, jako narzędzi władzy duchowej. Nie wchodził z żadnym człowiekiem w układy podczas tego okresu, chociaż rad darzył łaską, w granicach ciężkiej klątwy, każdego kto szukał Jego bliskości, zupełnie jak urzędnik więzienny, który udziela zaufanym więźniom pewnych przywilejów nie przysługujących innym skazanym. W zgodzie z tą zasadą Bóg okazywał pewne względy, w granicach klątwy, Ablowi, Enochowi i Noemu, nie wchodząc z nimi przed potopem w szczególne przymierze, aczkolwiek, zawarłszy przymierze z Abrahamem, Bóg włączył wstecznie Abła, Enocha i Noego w jego łaskawe postanowienia (Żyd. 11:4-7 i 39, 40). Ponieważ nie było ani przymierza ani odmian w działaniu przymierza między Bogiem a człowiekiem od Upadku aż do Potopu, nie było i Wieków w Pierwszym Świecie. Były jednak trzy od-

miany w działaniu przymierza zawartego między Bogiem i pewnymi wybranymi osobami i narodami podczas drugiego Świata albo Dyspensacji i z tego powodu w Drugim Świecie były trzy Wiek: Wiek Patriarchalny, Wiek Żydowski i Wiek Ewangelii lub chrześcijański. Umieszczony poniżej diagram ułatwi w sposób obrazowy zrozumienie podziału Drugiego Świata na te Wiek:

Aby należycie zrozumieć stosunek Boga do człowieka podczas Drugiego Świata, należy nie tylko wejrzeć, jakżeśmy to uczynili powyżej w warunki ludzkie i kierunek panujący w szatańskim, złym Drugim Świecie bez Boga i Chrystusa, lecz także, zbadać warunki i kierunki panujące wśród pewnych wybranych klas pod władztwem Boga podczas tej samej dyspensacji. Dwa te stanowiska dadzą nam pełniejsze zrozumienie stosunku Boga do człowieka podczas Drugiego Świata lub dyspensacji. Ze stanowiska trzech Wieków tego Świata dostrzeżemy właśnie działania Boskie w stosunku do wybranych klas, gdyż podczas tych trzech Wieków, działał On na zasadzie Przymierza tylko z wybranymi. Z punktu zapatrywania na przymierza i osoby rozróżnić można trzy drogi Boskiego działania podczas tego okresu; stąd w zależności od tych różnic, dzielimy dragi świat na trzy Wiek. Różnice te są następujące: w Patriarchalnym Wieku Bóg działał na zasadzie przymierza indywidualnie z niektórymi patriarchami - Abrahamem, Izaakiem i Jakubem — a przez nich z ich rodzinami, lecz z nikim innym; podczas Wiek Żydowskiego Bóg działał na zasadzie przymierza z Izraelitami jako z cielesnym narodem, i z nikim innym; zaś podczas Wiek Ewangelii lub Chrześcijańskiego działał On na zasadzie przymierza z Kościołem Chrześcijańskim - Izraelem duchowym jako z narodem duchowym i z nikim innym. Tak jak te trzy klasy różnią się między sobą, tak i panujące przymierze było różne w każdym z tych Wieków. Tak więc podczas Wiek Patriarchalnego Bóg działał w stosunkach z patriarchami i ich rodzinami na podstawie zarysu ziemsko elekcyjnego przymierza uczynionego z Abrahamem podczas Wiek Żydowskiego, pozwoliwszy wiernym jednostkom korzystać z zasad tego przymierza choć w mniej otwartej formie jeszcze po nadaniu praw z góry Synaj Bóg działał otwarcie z cielesnym Izraelem jako narodem na podstawach Przymierza Mojżeszowego; zaś podczas Wiek Ewangelii Bóg postępował w stosunku do duchowego Izraela na zasadach pewnych duchowo elekcyjnych zarysów Przymierza Abrahamowego.

Dostrzegłszy zasadnicze różnice w działaniu Boga podczas trzech Wieków, przestudiujemy teraz niektóre szczegóły tych Wieków rozważając każdy z nich według chronologicznego porządku. Zaczniemy więc od pierwszego z nich, od Wiek Patriarchalnego. Ogólnie biorąc, Wiek Patriarchalny zaczął się z końcem potopu po części

dlatego, że Bóg zawarł specjalne przymierze z Noem i jego potomkami, iż nigdy więcej nie zniszczy – symbolicznej - ziemi przez potop, (1 Moj.9:8-17); lecz biorąc ściśle, Wiek Patriarchalny rozpoczął się od przymierza zawartego z Abrahamem (1 Moj. 12:1-5). Z powodu wstecznego działania błogosławieństw Abrahamowego Przymierza, Noe, a nawet Enoch i Abel byli już nimi z góry obdarzeni. (Żyd. 11:4-7, 39, 40). Opierając się na wstecznym działaniu tego przymierza na Noego, jesteśmy częściowo usprawiedliwieni, upatrując początku Wieku Patriarchalnego w zakończeniu potopu. Słowo patriarchowie znaczy tyle co pierwsi ojcowie. Ponieważ zaś Noe, Abraham, Izaak, i Jakub byli pierwszymi ojcami Izraela w tym okresie, nazywamy okres ten Wiekiem Patriarchalnym, uwidocznionym w pierwszym półkolu wielkiego półkola naszego diagramu. W okresie tym Bóg, poza przymierzem gwarantującym, że ziemia nigdy więcej nie będzie zniszczona potopem, nie działał na zasadzie przymierza z żadną ludzką istotą, tzn. nie objął ani z góry ani w jakikolwiek inny sposób łaskami Abrahamowego Przymierza jakichkolwiek ludzi żyjących w tych czasach jak np. Babilończyków, Kananitów, Egipcjan etc. Pismo uczy, że Pan pozwolił im iść drogą grzechu przez nich wybraną, i zdawał się nie dostrzegać ich nieświadomości. (Dz. Ap. 17:23, 30; Rzym. 1:21-25, 28). Przeciwnie, w okresie tym działał On na zasadzie Abrahamowego Przymierza z Abrahamem a przez niego z jego rodziną, następnie z Izakiem i przez niego z jego rodziną, i w końcu z Jakubem a przez niego z jego rodziną. W ten sposób podczas Patriarchalnego Wieku Bóg działał z wyboru. Całej reszcie ludzkości pogrążonej w klątwie, pozwolił iść własną drogą, nie czyniąc bezpośrednio w owym czasie nic dla niej ku jej zbawieniu.

Na podstawie faktu tego wnosimy, że Bóg w owym czasie nie miał zamiaru ani nie usiłował ludzkości zbawić. Możemy, to uważać za pewne. Gdyby bowiem było Jego wolą uczynić próbę zbawienia, uczyniłby ją, czego nie zrobił, jak świadczą fakty właśnie podane i Pisma właśnie przytoczone. Gdyby zamierzał ocalić ludzkość w tym czasie, zamiary Jego byłyby wykonane gdyż wszystkie Jego zamysły są zawsze spełniane (Iz. 46:10, 11). Stąd też nasz dowód, że skoro Bóg nie usiłował zbawić świata w tym czasie i skoro świat nie został w tym czasie zbawiony jasnym jest, że nie zamierzał zbawić świata w tym okresie. Pozostawił go raczej bez Boga i bez nadziei, aby poznał w drodze doświadczenia jak potwornymi i obmierzłymi dozorcami są grzech, błąd, śmierć i grób i jak upragnione jest uwolnienie od nich. Ograniczył natomiast Swe zbawienne dzieło i wysiłek do kilku wymienionych wyżej patriarchów i ich rodzin. Dlatego w tym okresie Jego dzieło zbawienia wykazuje cechy działania z wyboru i ogranicza się istotnie do bardzo niewielu osób.

Jeżeli w tym czasie nie leżało w zamiarach Jehowy zbawienie czy usiłowanie zbawienia świata, to jakież były jego zamierzenia podczas Wieku Patriarchalnego? W odpowiedzi na to pytanie możemy stwierdzić, że miał rozliczne zamierzenia i wszystkie urzeczywistnił, jak winniśmy właśnie tego oczekiwać od Boga o doskonałej mądrości, mocy, sprawiedliwości i miłości. Pierwszym z tych zamierzeń

było ujawnienie jądra Jego wspaniałego Planu. Uczynił to w bardzo zwięzłej formie, przez zawarcie przymierza z Abrahamem i jego Nasieniem (1 Moj. 12:1-4; 22:16-18 etc.) Niektóre z łask zawartych w tym przymierzu przypadły Abrahamowi (1 Moj. 12:1-4) a inne jego Nasieniu (1 Moj. 22:16-18). W tym ostatnim zwrocie wyrażenie: „jako gwiazdy na niebie oznacza nasienie niebiańskie, a wyrażenie: „jako piasek, który jest na brzegu morskim” oznacza ziemskie nasienie. Obietnice te są streszczeniem Boskiego Planu, dlatego też Św. Paweł nazywa je Ewangelią (Gal. 3:8, 16, 29). Obietnice te znaczą (1) że Abraham i jego Nasienie będą wielce błogosławieni (2) że we właściwym czasie będą sami błogosławić drugich i (3) że ich dzieło błogosławienia obejmie całą ludzkość. Tak więc Przymierze Abrahama jest Biblią w skrócie; i chociaż w czasie, w którym Bóg zawarł je z Abrahamem i jego nasieniem, nie czynił nic bezpośrednio dla świata ku jego zbawieniu, niemniej Przymierze dowodzi, że Planem Jego, było ongiś obdarzenie łaską i możliwością zbawienia całego, niewybranego rodu ludzkiego poprzez Abrahama i jego Nasienie. Przymierze to, jak naucza Św. Paweł, obejmuje również i zmartwychwstanie zmarłych (Dz. Ap. 26:6-8). Czas na dzieło błogosławienia świata tymi przywilejami, o których wspominają inne ustępy Pisma, spełni się podczas Tysiąclecia, tj. wtedy gdy wszyscy Wybrani wszystkich klas - ziemskich i niebiańskich - zostaną uzupełnione. Pierwsze zamierzenie Boga w okresie Wieku Patriarchalnego - zwięzłe objawienie planu zbawienia ludzkości - zostało tym sposobem urzeczywistnione. Nadane wprzód Abrahamowi, następnie jego potomkom, zostało po z górą 430 latach, spisane przez Mojżesza, w księdze Genesis. Wierzmy, więc, że skoro to Boskie, zamierzenie zostało spełnione, spełnione będą i wszelkie inne i ufajmy Panu we wszystkim.

Bóg miał w Wieku Patriarchalnym jeszcze drugie zamierzenie, mianowicie dostarczenie szeregu typów, które mają wyobrażać liczne szczegóły Jego Planu. Tak przez Abrahama i jego stosunek do trzech żon: Sary, Hagar i Ketury oraz ich dzieci Bóg wyobraził Siebie i Swój stosunek do trzech Przymierzy: Nowego stworzenia, Zakonu i Nowego Przymierza oraz dzieci tych przymierzy - Chrystusa (Głowy i Ciała), cielesnego Izraela i zbawionego świata. Dalej przez wzajemny stosunek Abrahama i Izaaka Bóg wyobraził wzajemny stosunek Boga i klasy Chrystusowej. Przez Abrahama Lota i żonę Lota w ich stosunku wzajemnym, Bóg wyobraził Małe Stadko, Wielką Kompanię i Klasę Wtórej Śmierci. Następnie przez zaślubiny i małżeństwo Izaaka i Rebeki Bóg wyobraził zaślubiny i małżeństwo Jezusa z Jego Wiernymi. I znowu przez stosunek wzajemny Jakuba i Ezawa Bóg wyobraził wzajemny stosunek cielesnego i duchowego Izraela. Przez Jakuba, Labana, cztery żony i dwanaścioro dzieci w ich wzajemnym stosunku, Bóg wyobraził wiernych chrześcijan w służbie prawdy, sekciarskich przywódców Wieku Ewangelii, cztery klasy prawd Wieku Ewangelii i dwanaście ruchów religijnych Wieku Ewangelii wraz z dwunastoma klasami, które w nich brały udział. W końcu w osobie Faraona, Józefa, jego braci i Egipcjan Bóg wyobraził Siebie, Chrystusa, Ich braci i ludzkość świata, a przez zbawienie, które Józef wyjednał dla swych braci i Egipcjan Bóg wyo-

brazil zbawienie, które Chrystus przyniesie Swoim braciom i ludzkiemu światu. Jak z tego wynika (szczególnie od rozdziału 12 Księgi Genyzy aż do końca tej księgi) Bóg w swych opowieściach przedstawił nam w drodze typów rozliczne szczegóły Swego planu, który w skróconej formie wyłożył w 1 Moj.12:1-4 i 1 Moj. 22:16-18. Zamierzenie Jego dostarczenia nam tych obrazowych typów zostało wykonane - Bóg spełnia zawsze swe zamierzenia.

Wybór Klasy Starożytnych Godnych.

Jehowa miał trzecie zamierzenie w ciągu Wieku Patriarchalnego: wybór pewnych osób na stanowiska Książąt i Lewitów na ziemi w okresie Tysiąclecia. Dokonał tego, pozyskując Sobie dla prawdy i sprawiedliwości Abrahama, Izaaka Jakuba, Józefa i.t.d. Wyjaśniamy :Nim człowiek upadł, Bóg przewidując jego grzech zamierzał odkupić go i wyzwolić. Plan zbawienia ześrodkowuje się w Chrystusie (składającym się z Głowy i Ciała), Wyswobodzicielu. Chrystus (w angiel. The Christ) składa się, jak już widzieliśmy, z Jezusa i wszystkich Jego wiernych naśladowców. Bóg zamierza ich uczynić „Królami i Kapłanami w czasie Tysiąclecia (Obj. 1:5, 6; 5:9, 10; 20:4, 6). Następnie Jehowa kojarzy z tymi Królami i Kapłanami pewnych Książąt i Lewitów. W Dawidzie i Salomonie, widzimy figury Wielkiego Króla, Głowy i Ciała, zaś w książętach ich czasów - widzimy typy książąt Tysiąclecia. W Aaronie i jego synach mamy typy Arcykapłana i Kapłanów, a w trzech grupach Lewitów, t.j. Kaatach, Merarytach i Gersonitach mamy typy trzech grup Lewitów Tysiąclecia tj. Klasę Starożytno Godną, Wielką Kompanię i Klasę Młodociano Godną. Te cztery grupy składają się na rządzące i udzielające błogosławieństw klasy - nasienie Abrahama - w okresie Tysiąclecia. Chociaż Jehowa zezwolił łaskawie, aby przywilej książęcy objął już z góry Abla, Enocha i Noego, ściśle, mówiąc przywilej działał od zawarcia przymierza z Abrahamem i jego nasieniem. W Psalmie 45:17 jest zwrot dotyczący tych książąt. Z listu do Żydów 1:8, 9 wiemy, że Psalm 45 jest prorocstwem odnoszącym się do Naszego Pana Jezusa Chrystusa. On bowiem jest Tym, którego ojcowie, przodkowie są wspomniani w tym wierszu: „Miasto ojców Twych będziesz mieć synów twych (zamiast pozostać Twymi ojcami, staną się Twymi dziećmi)”. Ojcami tymi lub przodkami Jezusa, jeśli chodzi o ciało, byli Abraham, Izaak, Jakub, Dawid, etc. Zgodnie z tym ustępem wszyscy staną się Jego dziećmi. W jaki sposób, pytamy zdziwieni, można zostać ojcem swych przodków? Odpowiedz brzmi: Czego człowiek nie potrafi, to Bóg może dokonać, jak wskazuje następujący wywód: Ojciec jest dawcą życia. Jezus jako drugi Adam (1 Kor .15:45-49) odrodzi posłusznych synów ludzkiego rodu w życiu i prawości (Mat.19:26; Dz. Ap. 3:19-21). Dając Swym przodkom życie, jako Drugi Adam, stanie się przez, to ich Ojcem - Dawcą życia. Tak należy rozumieć że Jezus stanie się Ojcem Swoich przodków. Lecz ustęp ten mówi dalej, że będzie miał przywilej uczynienia z nich książąt po wszystkiej ziemi. Kiedy? Gdy zostanie ich Ojcem, tzn., po ich zmartwychwstaniu.

Są i inne ustępy, które dotyczą Klasy Starożytno Godnej. Z tych zacytuujemy kilka: Iz.1:26; 32:1; Łuk. 15:28, 29; Żyd. 11:39, 40.

We wszystkich, tych ustępach przedstawiona jest Klasa Chrystusowa jako niebiańska; a Klasa Starożytno-Godna jako ziemską fazę królestwa. W księdze Iz. 1:26 „sędziami” jest Chrystus (Głowa i Ciało), a „radcami” jest Klasa Starożytno-Godna. U Iz. 32:1 „królem” jest Chrystus (Głowa i Ciało); a „księżętami” Klasa Starożytno-Godna. U Łukasza 13:28, 29 ci co przybywają, ze wschodu, zachodu, północy i południa są Chrystusem składającym się z Głowy i Ciała, a Abraham, Izaak, Jakub i wszyscy prorocy stanowią Klasę Starożytno Godnych. Słowo „nas” w Liście do Żydów 11:40 odnosi się do Klasy Chrystusa, podczas gdy wyrażenie „ci wszyscy” w wierszu 39 o których mowa u Żyd. 11:4-38 – stanowią Klasę Starożytną Godną. O wyższości Klasy Chrystusa nad Klasę Starożytno Godnych, uczą wyraźnie wszyscy wyjąwszy Łukasza 13:28, 29, u którego sprawa rangi nie jest poruszana. U Mat. 11:11 Jan Chrzciciel opisany jest jako ostatni z Klasy Starożytno Godnych (Łuk. 16:16; Mat. 11:12, 13) i choć Jan Chrzciciel przedstawiony jest w tych wierszach jako jeden z największych z Klasy Starożytno-Godnych, to niemniej jest on wyraźnie nazwany mniejszym - niższym - niż ostatni z królów, który ustanowi królestwo. Jan wyraźnie zwraca uwagę na to, że on nie był z Oblubienicy Chrystusowej, określając się słusznie jako przyjaciel Oblubienca, obdarzony jedynym przywilejem starania się o zdobycie Oblubienicy dla Chrystusa i weselenia się powodzeniem tak osiągniętym, niższość Klasy Starożytno Godnych w stosunku do Klasy Chrystusa jest wyrażona, terminem „radcy” w przeciwieństwie do terminu „sędziowie” (Iz. 1:26); w terminie – „księżęta” w przeciwieństwie do terminu „król” (Iz. 32:1); w zdaniu: „Przeto że Bóg o nas coś lepszego przejrzał” (Żyd. 11:40); i wreszcie w ziemskiej fazie królestwa, przeciwstawionej fazie niebiańskiej (1 Moj. 22:17; Mat. 11:11-13 etc.) W erze Starego Testamentu Bóg wybierał tych Wiernych Starego Testamentu; dzieło swe zaczął na zasadach pewnych ziemskich cech Abrahamowego Przymierza, którym łaskawie objął Abła, Enocha i Noego, aczkolwiek nabrały one mocy dopiero gdy Abraham wszedł do ziemi Kanaan. Rozważania powyższe dowodzą, że Bogu udało się podczas Wieku patriarchalnego pozyskać niektórych z Klasy Starożytno Godnych dla Siebie w interesie prawdy i sprawiedliwości i uczynić z nich Książąt i Lewitów podczas Tysiąclecia. Reasumując, powiemy że trzy Boskie zamierzenia Wieku Patriarchalnego zostały urzeczywistnione – dał nam zwięzłe objawienia Swego Planu w Abrahamowym Przymierzu, podał w typach szczegóły tego planu i wybrał niektóre osoby ze Starego Testamentu na Książąt i Lewitów Tysiąclecia. W ten sposób spełniły się wszystkie Jego zamierzenia odnośnie Wieku Patriarchalnego.

Wiek Patriarchalny trwał 659 lat - od końca potopu aż do śmierci Jakuba. Powodem dla którego mówimy, że Wiek Patriarchalny skończył się ze śmiercią Jakuba jest fakt, że od tej chwili Bóg zaprzestał działać na zasadzie przymierza z jednym tylko naraz patriarchą i przez niego z jego rodziną; gdyż ze śmiercią Jakuba Bóg rozpoczął działać na zasadzie przymierza z jednym narodem, tzn. z dwunastu pokoleniami Izraela, które z chwilą śmierci Jakuba po raz pierwszy nazwane zostały dwunastoma pokoleniami

Izraela, tzn. narodem Izraela (1 Moj.49:28). Ta zmiana postępowania Boskiego stanowi koniec Wieku Patriarchalnego i jednocześnie początek Wieku Żydowskiego, nazwanego tak dlatego, że w tym okresie Bóg działał na zasadzie przymierza tylko z Żydami.

Wiek Żydowski

Wiek Żydowski zaczął się ze śmiercią Jakuba i trwał aż do śmierci Jezusa - przez okres 1845 lat. W tym Wieku nie leżało w Boskich zamierzeniach ani usiłowanie nawrócenia, ani nawrócenie całego świata; gdyby bowiem takim było jego zamierzenie, uczyniłby próbę w tym kierunku i próba skończyłaby się nawróceniem świata. Fakt, że ani próba nawrócenia ani nawrócenie nie nastąpiło, samo przez się dowodzi, że żadna z tych rzeczy nie leżała w czasie Wieku Żydowskiego w Boskich zamierzeniach jak właśnie wskazuje cytowany wyżej ustęp: „Rada Moja ostoi się, i wszystką wolę Moją uczynię....Rzekłem, a dowiodę tego, umyśliłem, a uczynię to” (Iz .46:10;11). Skończmy raz z poniżającą Boga nauką, iż zamiary Boskie nie udadzą się z powodu sprzeciwu ze strony ludzi czy diabłów. Wierzmy raczej, iż jest On tak bezgranicznie mądry, potężny, sprawiedliwy i kochający, że powiodą Mu się wszystkie przedsięwzięcia. Taką wiarą wielbimy Boga, gdy tamtymi poglądami poniżamy Go. Jest jeszcze inny fakt, który wskazuje niezbicie, iż w czasie Wieku Żydowskiego Bóg ani zamierzał, ani próbował nawrócić ludzkość - mianowicie w tym Wieku Bóg nie obdarzył przymierzem żadnego innego narodu poza Izraelem i z żadnym narodem poza Izraelem nie wszedł w stosunki oparte o takie przymierze; Bóg bowiem rzekł Izraelowi: „Tylkom was samych poznał (uznał jako naród przymierza) ze wszystkich; rodzajów ziemi (Amos 3:2). Ponieważ Bóg nigdy nie ofiaruje zbawienia bez przymierza i ponieważ nie zaofiarował wówczas przymierza Poganom, - jest jasne, że ani nie próbował ani nie zamierzał nawracać pogańskiego świata. Innymi słowy czyny Boskie w Wieku Żydowskim miały podobnie jak Jego czyny w Wieku Patriarchów charakter działania z wyboru.

Jeśli Bóg ani nie zamierzał, ani nie usiłował nawrócić świata w Wieku Żydowskim, jakież były Jego zamierzenia w tym czasie? Miał szereg zamierzeń. Rozważymy z pośród nich siedem: Pierwszym z Boskich zamierzeń było dalsze objawienie Boskiego Planu. Objawienie nie było udzielone od razu w pełni, lecz zsyłane stopniowo. Od chwili, gdy Bóg po raz pierwszy ujawnił swój zamiar zniszczenia zła za pośrednictwem Chrystusa (Głowy i Ciała) (1.Moj.3:15) aż do chwili zesłania ostatnich objawień Wieku Ewangelii upłynęło około 4225 lat. Wiek Żydowski obejmuje, nie licząc ostatnich lat mniej więcej siedemdziesięciu - 1845 lat. I w ciągu 1200 z tych 1845 lat Jehowa zesłał największą, choć nie najjaśniejszą część Swego objawienia. Objawienie te, które kazał spisać, stanowią 39 ksiąg nazywanych zwykle Starym Testamentem. Objawienie zawarte w Księdze Genesis były dane przed Wiekiem Żydowskim, lecz nie zostały spisane aż w Wieku Żydowskim. Objawienia Boskie Starego Testamentu były zsyłane w różnym czasie i w różnym sposobie (Żyd. 1:1). Czasami udzielany były przez mówione słowo, niekiedy w drodze widzeń, obrazów i snów,

niekiedy bezpośrednio przez natchnienie , niekiedy przy pomocy typów, ich czynów i instytucji, a niekiedy zawarte w warunkach przymierza. Wiele z nich Bóg udzielił za pośrednictwem Mojżesza, a resztę przez innych proroków i pisarzy Starego Testamentu.

CZY ZNASZ ZNAKI CZASÓW ?

Czy wiesz, że Biblia podaje, iż piątym religijnym znakiem czasów, wskazującym na Powrót naszego Pana, jest wielkie odstępstwo od prawdziwej wiary w Kościołach (2 Tym.3:1-9; Mat.24:24); że to odstępstwo ujawnia się zarówno wśród kleru jak i ludzi świeckich; że według 2 Tym.3:1-9 wielu wśród kleru w czasie Powrotu naszego Pana będzie samolubnymi, miłośnikami pieniędzy, miłośnikami popularności, sensacji, przyjemności, nie wierzącymi, wyższymi krytykami lub modernistami, nieuczciwymi, moralnymi tchórzami, itd., i że te rzeczy teraz wypełniające się, są dowodami ich odstępstwa od biblijnych nauk i praktyk; że według 2 Tym. 3:1-9 wielu z pośród ludzi świeckich w czasie Powrotu naszego Pana będzie w zupełnej nieświadomości o naukach Biblii, bez zapału względem Boga i prawdziwej wiary, światowymi, odrzucającymi prawdę dla błędu, przyciągani światowymi pomysłami rzeczy zewnętrznych w religii lecz bez jej ducha; i że te rzeczy teraz się wypełniające są dowodami odstępstwa ludzi świeckich od nauk i praktyk biblijnych?

Czy wiesz, że jako szósty religijny znak Powrotu Pana, według biblijnej przepowiedni, będą fałszywi Chrystusowie i fałszywi prorocy na świecie (Mat. 24:24); że jednostki, które fałszywie rościły sobie prawo do tego, że są Chrystusem lub prorokami nie mogą być rozumiani w Ew. Mateusza 24:24, albowiem tacy nigdy nie wprowadzali w błąd „wielu” lub narażali na niebezpieczeństwo zwiedzenia wybranych; że prawdziwym Chrystusem jest Jezus, Głowa, a wierny Kościół jest Jego Ciałem (1 Kor.12:12-14,27; Gal. 3;16,29; 1Kor.15:23; Rzym.12:4,5; Efez. 1:22,23;2:15; 4:4,14); że z tego punktu widzenia fałszywy Chrystus musi składać się ze sfalszowanej głowy i sfalszowanego ciała; że każda sekta, która rości sobie pretensje do innej głowy niż Chrystus i do tego że jest prawdziwym Kościołem musi być fałszywym Chrystusem, ze sfalszowaną głową i ciałem; że to czyni takie kościoły jak Kościół rzymsko i grecko katolicki, Federację Kościołów, niemiecki i skandynawski Kościół luterński i Kościół anglikański, fałszywymi Chrystusami, bo wszystkie one roszczą, sobie pretensje, że są prawdziwym Kościołem, a jednak uznają inną głowę niż Jezusa; że w tych systemach poznajemy fałszywych Chrystusów z Ew. Mateusza 24:24; że tak jak fałszywi Chrystusowie wprowadzili w błąd „wielu” i wystawili na niebezpieczeństwo zwiedzenia wybranych nie byli jednostkami lecz sekciarskimi systemami, mającymi sfalszowane głowy i ciała, tak fałszywi prorocy będą takimi sekciarskimi i błędnie uczącymi systemami, które roszczą sobie pretensje do tego, że nie mają innej głowy jak Chrystus, lecz pretendują do tego, że są prawdziwym Kościołem; że to oznacza iż wszystkie błędnie uczące sekty, które roszczą sobie pretensje do tego, że nie mają innej głowy niż Chrystus lecz że są prawdziwym Kościo-

łem w ten sposób ukazują się jako fałszywi prorocy - nie jednostki lecz systemy - z Mateusza 24:24; że tacy fałszywi Chrystusowie i prorocy są jedynymi, którzy zwiedli „wielu” i narazili na niebezpieczeństwo zwiedzenia wybranych; że nasze czasy ponad wszystkie inne czasy obfitują w czynności takich fałszywych Chrystusów i fałszywych proroków i dlatego są czasami odnoszonymi się do Mateusza 24:24, jako wskazującymi na przyjście naszego Pana; że ich obecne wielkie dzieła (ich „wielkie znaki i cuda”) dowodzą, że Drugie Przyjście Chrystusa nastąpiło?

Czy wiesz, że jako siódmy religijny znak Powrotu Pana przepowiedanym przez Biblię jest zjednoczeniowy ruch Kościołów (Iz. 8:9-11; Obj.6:14); że Iz. 8:9-11 w dosłownym języku przepowiada wszechświatową propagandę celem zjednoczenia ludzi różnych wyznań; że to proroctwo znajduje wypełnienie w agitacjach ubiegłych 70 lat za zjednoczeniem wszystkich Kościołów; że ta unia w formie federacyjnej prosperowała do granic wchłonięcia przeważnej liczby wyznań protestanckich, jak również stworzyła korporacyjną tak odmienną od federacyjnej, unię w niemałej liczbie wyznań; że podejmowane są wysiłki celem sfederowania rzymsko i grecko katolickiego Kościoła; że stosownie do przerośni Obj. 6:14 te dwa Kościoły będą tworzyć jeden zwój symbolicznej księgi; że sfederowany protestantyzm tworzy drugi zwój symbolicznej księgi z Obj.6:14; że zwijanie dwóch końców tej symbolicznej księgi (wysiłki zjednoczeniowe w katolicyzmie i protestantyzmie) oznacza również przyjaźniejsze stanowisko tych obu części symbolicznego nieba (moce kontroli duchowej, moce religijne) jak jest wszędzie w Chrześcijaństwie widoczne; że te federacyjne wysiłki bezpośrednio poprzedzają zniszczenie katolickiego i protestanckiego sekciarstwa i dlatego oznaczają wtórą obecność Chrystusa (Obj. 6:14; 19:11-21)?

Czy wiesz, że jako ósmy religijny znak, wskazujący na Powrót naszego Pana Biblia przepowiada, że będzie ogólne oczekiwanie bliskiego założenia Królestwa Bożego ze strony ludu poświęconego Bogu (Mat.25:1-12; Łuk.21:38,31); że dziewice wychodzące na spotkanie Oblubieńca przedstawiają ruch Wtórego Przyjścia wśród poświęconych; że oglądanie Oblubieńca przez dziewice przedstawia, że poświęceni rozpoznają wtórą obecność Chrystusa; że to wypełniało się od r.1875 i że obecność Pana, nastąpiła przed jej rozpoznaniem, co dowodzi że Jego wtóre przyjście nastąpiło w ostatnim czasie przed 1875?

Rozjaśnienie Prawdy znakiem Powrotu Jezusa.

Czy wiesz, że jako dziewiąty znak religijny, wskazujący na Powrót Jezusa, Biblia przepowiada rozjaśnienie Prawdy w każdym przedmiocie zwłaszcza religii (Dań.12:4,12; Iz.60:1,2; 52:6,7; Łuk.12:37; 1 Kor.10:11); że Dań.12:4,12 łączy wzrost, prawdziwej znajomości i zrozumienie Prawdy przez sprawiedliwych z powrotem Chrystusa (Dań. 12:1,3); że Iz.60:1,2 uczy tej samej myśli i że Iz.52:6,7 ukazuje, że przemawiający w imieniu Boga zrozumie tak samo Prawdę w tym czasie ; że Pan nasz wyraźnie przyrzekł w Ew. Łukasza 12:37, że Jego Po-

wrót da wiernym specjalne uczytę prawdy i że to się spełniało od r. 1874; że 1 Kor. 10: 11 wyraźnie przyrzeka specjalne światło dla ludzi Bożych z końcem tego Wieku, i że my żyjąc pod koniec tego Wieku, światło to musi teraz świecić; że cudowne oświecenie naszych czasów w rzeczach świeckich i religijnych jest teraz na czasie i dowodzi wtórej obecności Pana; że Bóg pragnie abyśmy widzieli rozjaśnianie się Prawdy od r. 1874, a co między innymi dowodami jest znakiem wtórej obecności naszego Pana od onego czasu (Łuk. 12:37) ; że Chrystus na dowód Swej wtórej obecności, rozlewał światło na wszystkie rzeczy świeckie i religijne; że wspaniałe wynalazki i odkrycia naszych czasów i wielkie postępy we wszystkich gałęziach wiedzy świeckiej dokonywane dla ludzkiej pomyślności, pochodzą z obecności Chrystusa, Słońca Sprawiedliwości, świecącego Swymi uzdrawiającymi promieniami jako pierwszymi przeblaskami Dnia Tysiąclecia, że niejasne powiedzenia biblijne i kwestie religijne, które stanowiły zagadkę dla najmądrzejszych ludzi świata, stają się teraz bardzo jasne, a to jako rezultat tego światła, które teraz rozlewa Jezus we wczesnych stadiach Swego Drugiego Przybycia; że to oświecenie jest dopiero Brzaskiem Bożego Światła Dnia Tysiąclecia, które da doskonałą znajomość światu?

Czy wiesz, że Biblia podaje jako dziesiąty dowód wtórego przyjscia Chrystusa pracę żniwiarską, przez którą zbierany jest plon posiewu Wieku Ewangelicznego (Ps.50:5; Mat.13:29,30,40-43; 24:31); że Psalm 50 opisuje okres i czynności towarzyszące Powrotowi Chrystusa, jak widoczne jest z porównania wiersza 3 z resztą psalmu; że Ps.50:5 ukazuje że czynności tego okresu będą zbieraniem wiernych ludzi Pana do Niego; że „aniołowie”, którzy mieli dokonywać tego zbierania świętych, nie byli duchami lecz ludzkimi posłańcami, którzy sierpem Prawdy zbierali plon ludzi wiernych Bogu (Mat.13:30,41; 24:31); że wielka trąba w Ew. Mateusza 24:31 jest Prawdą, Żniwa jako poselstwo, które zaczęło wychodzić w 1874, a jesienią 1914 dokonało zbioru plonów, zaś wiosną 1915 zbioru pokłosa świętych Bożych; że praca zbiorów i zbierania pokłosa dokonana była największymi objawieniami Prawdy Biblijnej od czasów Apostołów i że to światło przyszło tak obficie, aby zapewnić zbiór klasy pszenicy na czas; że w tym czasie kąkol (imitacja chrześcijan) zbierany był we wszelkiego rodzaju snopy kąkolu, jak trusty, korporacje, związki handlowe, itd. wiążące kapitalistyczny kąkol; związki robotnicze, kluby socjalistyczne, stowarzyszenia syndykalistyczne i anarchistyczne itd., wiążące kąkol proletariacki; przymierza, ententy itd. wiążące kąkol narodowy; loże, towarzystwa, stany społeczne itd. wiążące kąkol burżuazyjny; federacje, rady, konferencje itd. wiążące kąkol religijny, że zarówno zbiory pszenicy i wiązanie kąkolu zaczęło się i skończyło równocześnie w okresie od 1874 do 1914; że związany kąkol zaczął w Wojnie Światowej, w pierwszej fazie 1914 - 1918, być wrzucany w piec ognisty - wielki ucisk; że ta praca z pszenicą i kąkolem dowodzi że Powrót naszego Pana nastąpił w jesieni 1874?

Czy wiesz, że Biblia podaje jako jedenasty religijny znak Powrotu naszego Pana oczyszczenie i wypróbowanie poświęconych wśród

doświadczeń, które wystawiają na próbę serca wszystkich podających się za chrześcijan (Mal.3:1-3); że jeśli taki znak się spełniał, dowodzi to że nastąpił powrót naszego Pana; że do wtórego powrotu naszego Pana odnosi się oświadczenie: „a zarazem przyjdzie do kościoła swego Panujący, którego wy szukacie, i Anioł przymierza, którego wy żądacie; oto przyjdzie, mówi Pan zastępów.” (Mal.3:1); te specjalne doświadczenia i oczyszczenia dla poświęconych przepowiedziane są jako oznaczające czas Jego obecności i ukazujące się w proroctwie Mal.3:2-3; że wyrażenie „dzień Jego przyjścia” odnosi się do Parouzji, okresu od 1874 do 1914 (Mal.3:2); że wyrażenie „gdy się zjawi” odnosi się do Epifanii, okresu od 1914 do 1954 (Mal.3:2), że w tym wierszu wyrażenia „ogień roztopiający” i „mydło blecharzów” oznaczają oczyszczenie wśród ostrej próby; że symboliczni synowie Lewiego byli Kapłanami i Lewitami w Izraelu (Mal.3:3); że pozafiguralnymi synami Lewiego jest Małe Stadko jako pozafiguralni Kapłani, a Wielkie Grono jako pozafiguralni Lewici; że tak jak naturalny ogień wypala *żużel* z kruszcu, pozostawiając czysty metal, tak pozaobrazowy ogień usuwa nasze głębsze winy; że jak mydło figuralnego blecharza oczyszcza skórę, tak mydło pozafiguralnego Blecharza zmywa powierzchowne winy; że pod złotem rozumie się Małe Stadko, a pod srebrem Wielkie Grono (Mal.3:3); że celem tych ognistych prób jest oczyszczenie ludzi Bożych ze wszystkiego brudu ciała i ducha (Mal.3:3; 1 Piotr 1:6-7; 1 Kor.3:12-15; 2 Kor.7:1); że warunki panujące w świecie przyczyniają się do takiej próby; że nigdy nie było tyle błędu w świecie jak teraz, jak to można widzieć w różnych teoriach nie uznających Okupu takich jak Wiedza Chrześcijańska (znana w Ameryce pod nazwą Christian Science), Spirytyzm, Materializm, Ewolucja itd. pogańskich teoriach, takich jak Wyższy Krytycyzm, Ateizm, Agnostycyzm, Racjonalizm, Panteizm, Deizm itd., unionistyczno-kompromitujące teorie, takie jak Federacjonizm, Trusty, zewnętrzne teorie reformacyjne, jak wprowadzanie warunków Tysiąclecia przez pewne ograniczenia nałożone na rozmaite zła itd., szemrający kontrydakcjonizm, taki jak niezadowolenie i ataki na nauki i praktyki Boże obalające drogi prawdy i przyczyniające się do błędu i nieprawości: że jest to za zezwoleniem woli Boga aby wiara wszystkich podających się za chrześcijan była wypróbowana przez tę mnogość błędów tak, aby się okazało czy otrzymali oni Prawdę w jej miłości (2 Tes.2:9-12) : że nigdy nie było więcej przynęt niż teraz, które podobają się samolubnym grzesznym i światowym instynktom tych, którzy podają się za ludzi Bożych; że to jest za zezwoleniem woli Bożej, że te przynęty działają w tym celu aby wszyscy podający się za ludzi Bożych zostali wypróbowani co do ich umiłowania sprawiedliwości; że Bóg zezwala na te przynęty do błędu, samolubstwa, światowości i grzechu aby stanowiły przedmioty pobłażania sobie dla Jego poświęconego ludu, podczas gdy żąda aby je przewyciężać w warunkach, które czynią trudnym trzymanie się prawdy i sprawiedliwości, tak aby wykazali wyjątkową nienawiść dla grzechu, błędu, samolubstwa i światowości, a wyjątkową wierność dla prawdy, miłości, myślenia o rzeczach niebieskich i sprawiedliwości; że te warunki są stratami, rozczarowaniami, zwłokami; ograniczeniami, staczaniami, naszymi i innych ludzi błę-

dami, trudami, potrzebami, bólem, chorobą, znużeniem, oporem, sprzecznością, prześladowaniem itd., że te warunki czynią drogę do zbawienia wąską, pełną trudności, przewyciężanie której wymaga oczyszczającej pracy opisanej w prorocztwie Malachiasza że tylko niewielu (Małe Stadko) okazuje się zupełnie wiernymi Bogu i zasadom prawdy i sprawiedliwości pośród tak krytycznych doświadczeń; że większa część poświęconych ludzi Bożych chybiła wśród tak ognistych prób w zachowaniu wierności wystarczającej aby mogli pozostać w Małym Stadku; że ci, którzy nie byli zupełnie wierni, stracili członkostwo w Małym Stadku i są teraz w Wielkim Gronie; że rewolta tych ostatnich przeciw różnym naukom i urządzeniom Bożym objawia że są w Wielkim Gronie (Ps.107,10,11); że te próby wśród Małego Stadka i Wielkiego Grona, zacząwszy się w 1878, jako jedenasty religijny znak czasów, są w zgodności z myślą, że Pan nasz powrócił w r. 1874?

Czy wiesz, że Biblia podaje jako dwunasty religijny znak czasów objawienie się niewiernych chrześcijan; że ogniste próby, które objawiają pełną wiarę Małego Stadka i mierną wiarę Wielkiego Grona, objawiają także niewiarę klasy wtórej śmierci i innych niewiernych klas (Ps.91:3-12); że niektórzy z poświęconych staną się zupełnie niewiernymi (Żyd.6:4-6; 10:26-31; 2 Tym.3:1-9; Jana 17:12 ; 2 Piotra 2:1-3,10-22; 1 Jana 5:16; Judy 4,8-19); że taka niewiara zawsze zaczynała się przez osłabienie u nich ducha poświęcenia; że to następowało przez jakiś skryty grzech; że po ich tajemnych grzechach następowały grzechy dobrowolne; że z kolei tym dobrowolnym grzechom, dozwolano panoszyć się; że te w końcu prowadziły do wielkiego przestępstwa - do grzechu śmiertelnego (Ps.19:12,13); że wielu z tych grzeszników zaprzeczyło, że Chrystus jest ich Zbawicielem za cenę Swej krwi (Żyd .6:6; 10:29; 2 Piotr 2:1; Juda 4); że wielu z nich odrzuciło swe poświęcenie tj. swe przymierze z Bogiem przez ofiarę, uważając w ten sposób krew (śmierć) przymierza (ofiary) przez którą byli uświęceni, (poświęceni aby szli drogą ofiary Pana) jako rzecz nie świętą (Żyd. 10:29); że wszystkie osoby poświęcone w Chrystusie, które stały się przewodnikami w zaprzeczeniu Odkupienia, Niewierze, Kombinacjonizmie, Reformizmie, Kontradykcjonizmie, i Rewolucjonizmie, które Małe Stadko przez cały czas, a Wielkie Grono w końcu przewycięża, są przez to objawieni jako klasa wtórej Śmierci; że tacy ludzie Wtórej Śmierci są głównymi przedstawicielami Szatana na ziemi w opozycji do dróg Bożych tak jak Jannes i Jambres byli głównymi przedstawicielami w opozycji przeciw Mojżeszowi (2Tym 3:8); że jest to wina tych złych ludzi, że nie poświęceni wyznawcy Chrześcijaństwa,, którzy nie żyją według swych prerogatyw, wprowadzani są w najrozmaitsze błędne doktryny życia (2 Piotr 2:1,2); to jest powodem w dużej mierze licznych odstępstw od życia i wiary chrześcijańskiej objawiających się zewsząd, zwłaszcza wśród duchowieństwa i ludzi świeckich; że właśnie tak szeroko rozprzestrzenione odstępstwa ze strony niewiernych poświęconych, niewiernych usprawiedliwionych i hipokratycznych nominalnych chrześcijan są jednym ze znaków obecności naszego Pana(Łuk.18:8); że ruch nie - uznawania - Okupu, pierwszy ze sześciu złych ruchów ostatnich czasów

zaczawszy się wiosną 1878 i objawiający zewsząd niewiernych, zgadza się z przyjściem naszego Pana w r.1874, i jest dwunastym religijnym znakiem Jego Powrotu?

PYTANIA I ODPOWIEDZI

Pytanie: W Ter. Prawdzie 1949, str.42 par.3 (E Vol.10, page 114)Br. Johnson mówi: „ponieważ rok 1954 jest datą, kiedy ostatni członek Wielkiego Grona otrzyma pierwsze oświecenie, które przyprowadzi go do Prawdy około Wielkanocy 1956 r., dlatego po roku 1954 już nie będzie można stać się członkiem Klasy Młodociano-Godnych, ani nikt nie będzie mógł dostąpić stanu tymczasowego usprawiedliwienia. Stąd też napomnienie znajdujące się w wierszu 11, które podajemy według angielskiego lepszego przekładu: „Kto niesprawiedliwy (tymczasowo usprawiedliwiony, który nie jest aktualnie usprawiedliwionym, dlatego niesprawiedliwy) niech jeszcze będzie niesprawiedliwy (niechaj pozostanie tymczasowo usprawiedliwionym i nie poświęconym), a kto jest plugawy (nie żałujący grzesznicy, którzy nie są czystymi) niech jeszcze będzie plugawy (niech pozostanie w tym stanie); a kto jest sprawiedliwy (Lewicy Wielkiego Grona i Młodociane - Godni, którzy są na Dziedzińcu są sprawiedliwymi) niech jeszcze pozostanie sprawiedliwym; a kto jest świętym (Kapłani są świętymi, ponieważ są w Świątnicy) niech jeszcze pozostanie świętym.” Moim pytaniem jest, z powodu że ten „tekst stosujecie od roku 1954, czy to nie dowodzi, że Kapłani jeszcze będą w Świątnicy w owym czasie a więc w ciele, mając na uwadze , że Świątница reprezentuje stan splotzenia z ducha (Cienie Przybytku, str.23) „?

Odpowiedź: Ten tekst znajduje się w Obj.22:11 i w całości będzie miał swoje zastosowanie po raz pierwszy od października, 1954; albowiem rozumiemy, że do tego czasu, na podstawie równoległości Parousji i Epifanii, nowi członkowie do Klasy Młodociano-Godnej zostaną pozyskani (tak samo jak do jesieni 1914 r. dodatkowe nowe stworzenia były pozyskane). A z powodu, że pieczętowanie na czole Małego Stadka było skończone do Wielkanocy 1916, tak też odpowiednio, ostatni członek Wielkiego Grona przyjdzie do Prawdy do Wielkanocy, 1956, będąc w pierw oświecony w 1954. Po tym czasie żaden z tymczasowo usprawiedliwionych nie będzie mógł się poświęcić i być przyjętym do klasy Młodociano-Godnych; niemożliwym będzie także dla nie żałujących grzeszników aby pokutowali i zostali tymczasowo usprawiedliwieni celem stania się członkami klasy Młodociano - Godnej. Innymi słowy, rozumiemy z równoległości, że jesienią 1954 r., po raz pierwszy w historii, wszystkie klasy wybrane będą uzupełnione co do ich członków. A więc to poselstwo z Obj.22:11 nie ma działać w zupełności lub być ogłoszone aż jesienią 1954 r. gdy te powyższe napomnienia będzie dane przez posłannika Epifanii, jak mamy podane przy końcu paragrafu w powyższym cytacie z Ter. Prawdy. To jednak nie znaczy, że on by musiał być tu w ciele aby dać takie napomnienia, ale raczej że te napomnienia są dawane przez niego; on tu wskazuje na czas kiedy to poselstwo ma być ogłoszone, i pokazuje że to pismo w

całości nie może być stosowane aż wtedy, „albowiem w porządku podanym przez niego nie prędzej nastąpią aż od roku 1954.”

Z jego nawiasowych komentarzy, podanych w powyższym pytaniu jest widoczne iż on rozpoznawał każdą klasę. Gdy objaśniał „sprawiedliwych” poznał, że byli to „Lewicy Wielkiego Grona i klasa Młodociano Godna, którzy, będąc na Dziedzińcu, są sprawiedliwymi”. Nie mamy przez to rozumieć, że on myślał, że Kapłani nie byli także na Dziedzińcu i sprawiedliwymi, albowiem cała struktura Przybytku, tak Świątynia jak i Świątynia najświętsza znajdowały się na Dziedzińcu i że Kapłani także byli sprawiedliwymi. Jest widocznym, że Brat Johnson wykazywał tu tylko różnicę zachodzącą między Kapłanami i innymi Lewitami, tak jak tekst to czyni, i poznał że wyraz „sprawiedliwy” odnosi się tu do Lewitów jako odrębnych od Kapłanów. Również rozpoznał że wyraz „święty” w powyższym tekście odnosi się do Kapłanów, którzy są świętymi, dlatego że byli w Świątyni w czasie gdy pisał te słowa. To nie znaczy, że gdy oni przechodzą ze Świątyni do Świątyni Najświętszej, to przestają być świętymi, albowiem drugi przedział Przybytku właściwego także przedstawia stan święty.

Brat Johnson czyni tę sprawę jeszcze jaśniejszą gdy dalej w tym samym paragrafie podaje: „Gdy przyjdziemy do czasu kiedy poświęcenie dla celów Wieku Ewangelii w zupełności ustanie byłoby bezużytecznym napominanie tymczasowo usprawiedliwionych, ażeby się poświęcili, a grzeszników żeby pokutowali, ponieważ tymczasowo usprawiedliwieni i grzesznicy nie będą mogli postąpić wyżej ze swego stanowiska przed Bogiem podczas takich warunków, dlatego w owym czasie (od 1954 r.) tylko pierwsze i drugie napomnienie z wiersza 11 będzie dane, chociaż napomnienie dla Wielkiego Grona, Klasy Młodocianych Godnych i Kapłanów, ażeby pozostawali wiernymi, będzie właściwym, tak długo jak długo pozostawać będą na ziemi (co w wypadku Kapłanów skończyło się w październiku 1950). „Nie jest potrzebnym, aby Kapłani pozostali w ciele do roku 1954 kiedy ten tekst z Obj.22:11 będzie się w całości po raz pierwszy stosował, lub kiedy po raz pierwszy „pierwsze i drugie napomnienia wiersza 11” mogą być stosowane. Lecz w międzyczasie, przed rokiem 1954, „napomnienie dla Wielkiego grona, Klasy Młodociano Godnej i Kapłanów, ażeby pozostawali wiernymi, będzie właściwym, tak długo jak długo pozostawać będą na ziemi”. Wielu z Wielkiego Grona i Klasy Młodociano Godnej umarło i jeszcze umrze przed rokiem 1954; a wszyscy Kapłani także skończyli swój bieg przed 1954 r. Nie powinno być żadnej trudności w zrozumieniu tej sprawy jeżeli zbadamy uważnie komentarze Brata Johnsona na ten tekst podany w Ter. Prawdzie 1949, str. 42 par.3. „Tylko pierwsze dwa napomnienia nie mogą się stosować aż w 1954 r.; a te odnoszące się do Kapłanów, Wielkiego Grona i Klasy Młodociano-Godnej stosowały się do tego czasu jako napomnienia do wierności aż do końca ich wędrówki jak to jasno wykazuje br. Johnson w powyższym cytacie. - P'51,90.

Pytanie: Czy członkowie Wielkiej Kompanii powinni się wywyższać nad braci z Klasy Młodociano-Godnej, dlatego że mają nadzieje być córkami Bożymi, zamiast przyjaciółmi Bożymi i czy Klasa Młodociano-Godna ma z pogardą patrzeć na członków Wielkiej Kompanii dlatego że ci nie osiągną celu do którego dążyli?

Odpowiedź: Takie postępowanie po stronie Wielkiej Kompanii lub Klasy Młodociano-Godnej objawiłoby smutny brak rozwinięcia charakteru i Ducha Pańskiego. - P '50,194.

**Sprawozdanie z Obchodzenia Pamiątki Śmierci Naszego Pana
w Roku 1952**

Oto statystyka ustalona według sprawozdań, które otrzymaliśmy tego roku, z Pola francuskiego i Pola polskiego w Francji

BRUAY en Artois	25 (F)	30 (P)	BAILLEUL-ARRAS	13 (F)
CALONNE-AUCHEL	15 (F)	35 (P)	SERIGNAC	8 (P)
DENAIN	38 (F)		St-ETIENNE	7 (P)
CHARLEROI	29 (F)		MANTERRE	6 (F)
LENS	6 (F)	22 (P)	St-OMER	5 (F)
FAYMOREAU		17 (P)	CAMPAGNE-HESDIN	5 (F)
BARLIN	9 (F)	6 (P)	SAINS les PERNES	4 (F)
FURSTENBERG(NIEMCY)		6 (PN)	SUISSE	3 (S)
HOLTHAUSEN (NIEMCY)		6 (PN)		

Chociaż wielce oceniamy szybkość, z jaką te sprawozdania nam zostały przesłane tego roku, to jednak żałujemy bardzo, że niektóre małe zbory albo bracia i siostry na osobności omieszkali podzielać się z nami ich radością z uczestniczenia w Wieczery Pańskiej. Statystyka z całego świata R.Ś.W.M. ukaże się jeżeli Bóg dozwoli w następnym numerze. (N.D.L.R.)

ZAWIADOMIENIA

PODRÓŻ BR.JOLLY'EGO PO AMERYCE I KANADZIE: Dziękując wszystkim braciom i siostram Pola francuskiego (i polskiego we Francji),którzy pamiętają o nim w modlitwach, brat Jolly poleca nam w szczególności, aby przekazać wszystkim swoje najserdeczniejsze pozdrowienia chrześcijańskie, zapewnienie o jego modlitwach i dobre, nowinę, że podróż jego jest bogato błogosławiona.

WIZYTA POLA FRANCUSKIEGO PRZEZ Br. Armstronga:

Marszruta, jaką odbędzie nasz drogi brat - przedstawiciel R.Ś.W.M. na Wielką Brytanię:

Bruay en Artois 15-16-17 sierpnia

Denain 18-19 -

Charleroi 20-21 -

Liege 22 -

Zbory zostaną powiadomione na czas o definitywnej marszrucie.

ZARZĄDZENIE DLA POLA POLSKIEGO W FRANCJI:

O usługi pielgrzymów i zamówienia na literaturę: pisać do M. Józef HERMAN, Fond Delannoy, CAMBLAIN CHATELAIN (Pas de Calais)

Wszelką korespondencję ogólną: Kierować do br. J .Hermana, który zdaje sprawę odpowiedzialnemu tj.(Marcel Caron). Co do spraw osobistych prosimy zwracać się bezpośrednio nawet pisząc po polsku do ; M. Marcel CARON, Ecole J.Ferry BARLIN (P.D.C.)